

„Hiszek abban, hogy a gondolkodásmód és a letett eredmények határozzák meg, hogy mit gondolnak rólad”

Interjú Kubinger Ágnessel

Névjegy

Szülőváros: Tatabánya

Kor: 28

Végzettség: mérnökinformatikus

Hobby: főzés, sportolás, időtöltés a barátokkal

Kedvenc film: mikor mi, bármi ami kikapcsol

Kedvenc étel: rakott krumpli

Mióta csak ismerem, Ági mindig épp szervez valamit, mindig benne van valami nagy projektben, mindig ott van az aktuális buliban és mindig tudja, melyik régi ITK-sal mi a helyzet. Nagyon fiatalon, huszonöt évesen lett főosztályvezető, és azóta is szívvel-lélekkel, nagy odaadással és fáradhatatlanul végzi a munkáját egy kifejezetten férfias szakmában.

- **Mindig mérnökinformatikusnak készültél? Nem egy tipikusan lányos szakma...**
- Az biztos volt, hogy mérnöki pályára akarok menni. Mivel rajzolni nem tudtam, ezért az építész, az építő és a gépész ki volt löve, maradt a villamosmérnök és a mérnökinformatikus. A fizikával annyira nem voltam jóban a gimnáziumban, az infót viszont szerettem, és akkor így maradt a mérnökinfó. Ez már megvolt tizedikes korom környékén, úgyhogy faktot is így választottam.
- **Az ITK hányadik helyen szerepelt a jelentkezési lapon?**
- Első helyen. Igazából ez egy vicces történet (nevet). Úgy nézett ki a dolog, hogy a nagyszüleimnek járt az Új Ember magazin, és ott szerepelt az a bizonyos tíz érv a Pázmány mellett. A nagymamám heteken át mondta, hogy nézzem már meg, mert szerinte ez olyan, ami nekem nagyon tetszene. Nagy nehezen, „hagyjon már békén” címszóval megnéztem. A bátyámnak voltak ismerősei, akik az ITK-ra jártak, és őket is megkérdezte, onnan is pozitív megerősítés jött. Aztán elmentem a nyílt napra, nagyon megtetszett, és onnantól kezdve első helyen szerepelt. Leginkább az volt szimpatikus benne, hogy nem az a klasszikus mérnökinfó, hanem benne van a biológiaiinspirált vonal, emiatt választottam az ITK-t és nem a BME-t. Tetszett, hogy egyedi a képzés, kevés a hallgató, nem tűnt futószalagnak.
- **Hogy kerültél a HÖK-be?**
- Nekünk akkoriban még gólyakirándulásunk volt, egynapos. Felmentünk a Hármashatárhegyre, fel voltunk osztva háromszor két csapatra. Volt, aki frizbi-focizott, volt, aki métázott, és volt egy beszélgetős kör. Akkor mondták nekünk, hogy létezik olyan, hogy évfolyamfelelős, és gondolkozzunk rajta, hogy kinek lenne kedve ezt csinálni. Mivel gimbi alatt is szívesen vettem volna már részt ilyenekben, csak ott nem úgy alakult, úgy voltam vele, hogy új világ, új lehetőségek, csináljuk.

Tanulmányi évfolyamfelelősként kezdtem, az első félévben még hárman vittük, aztán végül én maradtam a maradék négy évben.

- **Hány lány volt az évfolyamotokban?**

- Úgy emlékszem, hogy tizenöt lánnyal indultunk, összesen százötvenen voltunk. Úgy voltunk elosztva, hogy csoportonként kettő-három lány. Az én lánypárom Solymár Zóra volt a csoportban, ami nagyon vicces volt, mert életemben nem hallottam ezt a nevet, és amikor néztem a névsort, amit kipoztáztak, meg voltam róla győződve, hogy egyedül vagyok lány a csoportban (nevet).

- **Ki volt az a tanár az ITK-n, akinek a legtöbbet köszönheted, aki legjobban inspirált?**

- Emberileg mindenképpen Nyékyné Gaizler Juditnak köszönhetem a legtöbbet. Szakmai szempontból mindenképp Csurgay professzort emelném ki, ő zseniális, és nagyon szerettem Karmos professzor úr óráit is, de azt gondolom a jelenlegi látásmódomra nagy hatással volt Vető István tanár úr is.

- **Hogy tetszett Leuven?**

- A Leuveni Egyetem nagyon jó tapasztalat volt olyan szempontból, hogy az itteni, kicsi és családi környezet után láttunk egy hatalmas mamutot – több tízezer hallgatójuk van. Másrészt a tárgyak is nagyon jók voltak, amiket hallgattam, ott nagyon másképp működött az egész felsőoktatás. Nem volt pl. fix órarend, hanem minden héten változott mikor a város melyik végére kell menni egy adott tárgy kapcsán is. A legnagyobb megdöbbenés az volt, hogy ott nem úgy van, mint itthon, hogy jelentkezél egy vizsgára, választhatsz több időpontból is, hanem megmondják, mikor van a vizsga, akkor mész aztán pont. Ha másnap van a következő, senki nem foglalkozik vele. Leuven és Belgium is gyönyörű. Nagyon sokat utazgattunk, sok nemzet tagjaival találkozhattunk ott kint, ami szintén ad egy tapasztalatot, hogy máshol milyenek az emberek. Emellett arra is jó volt, hogy rájövjék, nem tudnék hosszabb távon külföldön élni.

- **Egyetem után merre folytatódott a pályafutásod?**

- Az egyetem utolsó félévében nagyon sokat gondolkoztam rajta, hogy maradjak-e doktorandusznak vagy elmenjek dolgozni. Az fel se merült, hogy elmenjek valahova programozni, mivel nem abban voltam igazán erős. Végül arra a döntésre jutottam, hogy a közösségi dolgokat vinném tovább: a szervezési tapasztalatokat egy kis informatikával fűszerezve, így kerültem a Generalihoz folyamatszervezőként az üzleti területre. Ez olyan szempontból volt nagyon jó, hogy mi voltunk a híd, ami az összes területet összekapcsolta. Mi értettük, hogy mit mond a jogi terület, a termékfejlesztés meg az IT, kicsit superuser-ek is voltunk az ügyintézők felé – ilyen szempontból nagyon hasznosak voltak az egyetem alatt szerzett mindenféle tapasztalatok. Azt a folyamatszempléletet és gondolkodást, amit készségszinten fejlesztettek a tárgyak az ITK-n, nagyon jól lehetett használni.

- **Jelenleg a közigazgatásban dolgozol, főosztályvezetőként. Milyen érzés egy kifejezetten férfias szakmában, női vezetőként tevékenykedni?**

- Nagyjából két éve voltam a Generaliban, amikor úgy voltam vele, hogy amit lehetett, annak a kilencven százalékát megtanultam, a maradék tíz százalékra pedig egy élet sem elég, úgyhogy itt az ideje váltani. Alapvetően két év üzleti területen eltöltött idő után inkább az IT felé akartam mozdulni, de meghagyva a szervezős részét a munkának. Az akkori főosztályvezető megkeresett, hogy lenne-e kedvem egy osztályt vinni alatta a KEK KH-ban, közösen kialakítani a főosztályt. A kihívás tehát adott volt. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy nem egy klasszikus közigazgatásbeli csapatot vezetek. Gyakorlatilag a nulláról építettük fel, és nem a „Munkaügyek” sorozatból ismert életunt, ötvenes éveik végén járó, itt ragadt embereket kellett noszogatnunk. Sikerült fiatalokat idehozni és modern szemléletet belevinni az egészbe, ami kicsit talán egyedülálló sajnos a mai magyar közigazgatásban. Azóta eltelt három év, ami a fiataloknál nagyjából egy munkahelynyi életciklus, úgyhogy most éppen csapatújraképző szakaszban vagyunk. Az arányokra visszatérve: jelenleg közel annyi lány van, mint fiú, de ez persze folyamatosan változik. Ami engem illet, az első időszakban mindig van egy megrettenés attól, hogy vezetőként egyrészt fiatal vagyok, másrészt meg nem férfi, sokszor nehezen tudják ezt kezelni. Mindenesetre hiszek abban, hogy a gondolkodásmód és a letett

eredmények határozzák meg, hogy mit gondolnak rólad és a teljesítményedről, ezzel kapcsolatosan elég jó visszajelzéseket szoktam kapni.

- **A HÖK alelnökeként szerzett tapasztalataidat mennyire tudtad kamatoztatni főosztályvezetőként?**
- Ott megtanulta az ember, hogy vannak keretek: költségkeret, jogszabályok, amiket be kell tartani, amikor a HÖK életét szervezed. Meg kellett tanulni embereket kiválasztani, hogy kikkel dolgoznál szívesen a HÖK-ben, kik tennének hozzá a csapathoz, a konfliktusokat felvállalni és kezelni. Ami még nagyon sokat adott, az az Animátor Közösség volt. Ott ugyan sosem töltöttem be vezetői tisztséget, de a kezdetektől szerepet vállaltam a Közösség kereteinek kialakításában – legyen szó akár alapszabályról, akár a rendezvénypaletta, vagy a képzési rendszer kialakításáról – így volt szerencsém több tábor, gólyanapokat és gólyahétfőjét szervezni vezetőként. Ott pedig tényleg szerez az ember olyan irányítási tapasztalatokat, amik sok szempontból hasznosak, és több kiélezett helyzet van, mint amennyivel mondjuk a HÖK-ben találkozik az ember.
- **Mennyi szabadidőd van? Olyankor is szeretsz IT-val foglalkozni?**
- Ebben a pozícióban már nagyon keveset foglalkozom IT-s, főleg technológiai dolgokkal. Ami az én feladatomban, hogy az új projekteket, nagyobb feladatokat lebontsam kisebb részfeladatokra, az évet meghatározzam és aztán végigkövessem, végigvitessék az emberekkel és az alvállalkozókkal, a szakmai irányítók munkáját segítsék a fő hivatali/közigazgatási stratégiai irányvonalak érvényesítésével. Emellett mivel a feladatokhoz mérten kevesen vagyunk, sokszor becsúszik egy-egy operatívabb folyamattervezési feladat, ahol igyekszem segíteni a kollégák munkáját.
- **Melyik projektre vagy a legbüszkébb?**
- Sok részeredmény van, amire büszke vagyok, de ha ki kell emelni: a tavalyi három választás alatt a KEKKH biztosította az infrastruktúrát a választási rendszer alá, és azt gondolom, hogy ott tényleg nagyot alkottunk. Ha bárki megkérdezte volna tavaly ilyenkor, hogy meg tudjuk-e csinálni áprilisra, lehet, hogy határidő-módosítást kértem volna, de hát azt nyilván nem lehet (nevet). Nagy munka volt, a szakmai teljesítményre azonban nem én lehetek büszke, mert azt nem én tettem le az asztalra, hanem a srácim, akikre viszont borzasztóan büszke vagyok. Annak örülök, hogy talán sikerült a megfelelő körülményeket biztosítani nekik ahhoz, hogy ezt az emberfeletti teljesítményt képesek legyenek letenni az asztalra, illetve a gépterembe. Most is folyik egy-két projekt, elég csak az elektronikus személyazonosító igazolványt említeni, amire remélem, hogy fél év múlva már büszke lehetek, de most még van belőle két hónap. Emellett a másik nagy eredményünk tavasszal fog megvalósulni, ahol is az egyik olyan nagyléptékű projekt fog élesbe állni, amit teljes egészében a főosztály dolgozott ki az első koncepciótól kezdve, ez már személyes siker is, az abban betöltött szerepemből kifolyólag.
- **Van olyan emlékezetes rendezvény, amihez jó emlékek fűznek, amire jó szívvel emlékszel vissza?**
- Sok ilyen van, ha a legjobbat kérdezed már arra is nagyon nehéz válaszolni, de akár az első gólyahétfője, amit szerveztünk, vagy az első gólyanapok, vagy az első gólyatábor – ezek mind elképesztő eredmények voltak, hogy meg tudtuk csinálni. Ha muszáj egy konkrét rendezvényt kiemelni, akkor a második gólyatábort mondanám, ami 2009-ben volt. Olyan méretű közösség volt, és olyan helyszínválasztás, annyira perifériára esett, hogy egyszerűen nem lehetett szétszéledni. Hatvan-nyolcvan fő teljesen együtt mozgott, együtt buliztunk hajnalig, minden játékban mindenki részt vett. Nagyon jó és nagyon megterhelő volt, mert öt napon keresztül négy-négy órát aludtunk, de az biztos, hogy maradandó élmény volt, és nem csak nekem, hanem szerintem minden ott résztvevőnek. Aztán az első Animátor képzés volt még olyan, hogy az után egyértelmű volt, rendezvényt szervezni könnyebb, mint kitalálni egy ilyen képzést és felelősséggel eldönteni, hogy mit kellene átadni. Ott sikerült egy olyan kemény magot képezni, akik közül sokan a mai napig ott vannak és többségük szervezett is nagy rendezvényt a későbbiekben. Az első gólyabál idejében már nem jártam az egyetemre, de ott voltunk. Sokan nem gondoltuk volna, hogy valaha lesz gólyabál, ezért nagyon nagy élmény volt ott lenni és átélni Dékán Úr megnyitó gondolatait.

- **Üzensz valamit a jelenlegi hallgatóknak?**

- Egyrészt az üzeném nekik, hogy merjenek kreatívak lenni és merjék megtalálni azt, amiben a legjobbak, mert szerintem az egyetem pont erre való. Ahogy az én példámból is látszik, nem biztos, hogy az egy klasszikus értelemben vett IT-s tevékenység, lehet hogy akár nekik is a menedzseri vagy egyéb kreatív oldaluk kijön. Van olyan évfolyamtársam, aki nagyon jó eredményekkel végigcsinálta az egyetemet, és most animációkat készít. Minimális programozással, és sokkal inkább a rajzokkal foglalkozik, és ugyanúgy büszke lehet rá, hogy mérnökinformatikus. Ez abból a szemléletből fakad, amit itt kaptunk az egyetemen, hogy tényleg annyiféle határterületet tanulhattunk és ismerhettünk meg, ami serkenti az embernek a kreativitását és formálja a hozzáállását a dolgokhoz.

Emellett azt üzeném még, hogy merjenek szervezni az egyetemen, részt venni a közösségi élet alakításában, mert életre szóló tapasztalatokat gyűjthetnek, egy támogató környezetben sok segítészándékú emberrel körbe véve, ami például egy későbbi vezetői pozíció esetén nagyon sok pluszt tud adni.

2015. november 6.